

Esad Babačić

Tri pesmi

Plazma

Polnim tvoje celice
 s svojo vero,
 ki je ne morem pokazati.
 Zato to počnem
 z vsem tistim,
 kar ti že poznaš
 in je stvarnost sama.
 Potem ko greš
 na neko pot,
 lahko povsem kratko,
 te zajame moj
 opoj. Ne veš, ker
 jaz tega nočem. Nočem,
 da veš, da je to tisto, kar sem ti dajal.
 Postaneš moje telo
 in se ljubiva z vso praznino, ki se ji
 v stvarnosti ne moreva
 izogniti. Verjetno bova некоč
 odprla ista vrata, čeprav
 tudi to ni tako usodno.

Veter v žilah

Beli konji slovanski,
 pogasite mojo kri,
 ki hoče teči.
 Stopite ven
 iz genov.
 Na cesti sem videl
 Metodov obraz, nič
 ni govoril, skozi
 pravoslavne prte,
 noži naše slasti.
 Zakaj ne zapoješ,
 Metod, tvojo pisavo
 sem razkril, zakaj
 ti ni vseeno, če
 pa meni je. Ali več ne
 razumemo svojega
 sentimenta? Tako lepa
 je kri na zemlji, dajte
 nam še ljubezni, vi,
 prelepi hudiči
 slovanski. Blazno fajn,
 ko ti je čisto vseeno
 za lastnega brata. Ne
 pozna stara gospa takšne
 surove ljubezni, kot
 jo mi nosimo. Ne
 pozna nihče poti
 našega besa. Mi ne mislimo
 na tulipane, ko po njih gazimo.
 Tvoja kri teče, Crnjanski,
 tvoj veter gre skozi naše
 žile.
 Daj mi še slasti;
 še večje, še močnejše,
 bolj krvave, da ne bom
 v brezvetrju ležal.

Pesnik, ki prihajaš

Včasih sem neznosno
neroden v tem svetu
pravil in predsodkov.

Govorim, preveč
govorim, to mi
pravi tvoja tišina
besed, ki jih tako
zaletavo polagaš
na papir.

Govorim o stvareh,
nepomembnih, bojim
se poklicati mladega
pesnika, da se ne
bi prestrašil, ko bi

me slišal, kako
razsipam tisto, čemur
so včasih rekli talent.

Tako lepo, ko besede
nič ne stanejo, ko so
brez odgovornosti.

Kasneje postane razdajanje
boleče, v slabosti se naseli
previdnost.

Ali naj zavidam tebi,
ki pišeš o solzah kot
o nečem verjetnem?

Ti smeš proti sebi
se boriti, ti imaš
tisto silo mladega
pesnika.